

Nagyon sok haszid történetet gyűjtöttek össze eddig. Magyarul sajnos igen kevés jelent meg. Mivel a haszidizmusról, és a haszid rebberől nem lehet történetek nélkül tanulni, ezért egy kis ízelítőt szeretnék itt adni:

Egy haszid történet

Egy orosz kisváros zsidói türelmetlenül várták a rabbi érkezését. Mivel ez ritkaságszámba menő eseménynek számított, ezért igen sok időt fordítottak arra, hogy megfelelően kidolgozzák a kérdéseket, amelyeket majd a szentség hírében lévő embernek feltesznek.

Amikor aztán megérkezett, s belépett a nagyterembe, azonnal megérezte a levegőben vibráló feszültséget, amivel válaszait várták.

Nem szólt semmit sem, csak belenézett a szemükbe, s elkezdett dúdolni egy dalt. Nemsokára mindannyian vele dúdoltak. Elkezdett énekelni, és vele együtt énekeltek. Majd hajladozni kezdett, s kimért, ünnepélyes léptekkel táncolt. A hitközség követte. Nemsokára annyira belefeledkeztek a táncba, annyira belemerültek a tánc mozdulataiba, hogy elfeledkeztek minden másról a földön; ettől aztán minden egyes ember a tömegben kiegészült, kigyógyult azokból a belső töredezésekből, amelyek távol tartanak bennünket az Igazságtól.

Közel egy órába telt, mire a tánc lelassult, s megállt. Mivel a feszültség elvezetődött bensőjükből, leültek a csendes békével eltöltött teremben. Ekkor a rabbi végre megszólalt, de egész esti beszédje csak ennyiből állt:

– Bízom benne, hogy minden kérdésekre válaszoltam.

(A. de Mello - egy haszid történet, Szárnyalás)

Forrás: <http://azurelefant.blogspot.com/2011/03/egy-haszid-tortenet.html#>

Két történet Spiró rabbiról:

A nagynénémnek a férje régi patikus családból származott. Neki is szép patikája volt. Nagy szőlőjük volt Munkácson és híresen szép angolkertjük. Keresztények voltak.

Spira rabbi a 20-30-as években sokat járt hozzájuk a szőlőbe, késő délutánonként elmélkedni, imádkozni. Vele voltak a tanítványai is. Mindig kérte, hogy amíg ők ott vannak, ne menjenek le nők a kertbe.

Egy alkalommal nagy vihar támadt. Nagybátyám lement a kertbe, és kérte a rabbit, hogy menjen fel a házba, mert megfázik. Eleinte hallani sem akart róla, mert asszony volt a házban. De azután egyre romlott az idő, nagy vihar támadt, mégiscsak felment, de elkerülte a nőket. A nagynéném borzalmasan félt a vihartól. Ezt meghallotta a főrabbi és megüzente neki, hogy amíg ő ott van a házban, nem üt be a mennykő.

Közben lecsendesedett valamennyire a vihar és Spira rabbi már készült elmenni. A nagynéném elészaladt, a rabbi megrökönyödve visszalépett, a tanítványai elébe álltak. A nagynéném kérdőre vont, hogy még nem múlt el a vihar, miért megy el? Mi lesz, ha becsap a villám?

A főrabbi kijelentette:

- Ide villám nem fog becsapni!

Így is volt. Soha nem csapott be a szőlőjükbe a villám.

(Forrás: Dobos Ilona „A csodarabbik alakja a néphagyományban”, in: Kríza Ildikó (szerk.) *Tanulmányok a magyarországi zsidó folklór köréből*, Akadémiai Kiadó, Budapest 1990, 35. oldal)

„Szabó esperes, Bertók református püspök és Spira főrabbi sétáltak a Kamjánkán. (Domb a város határában). Onnan látni Munkácsot. Mondták, hogy milyen szép ez a város. Megáldották: Tűz ne érje, víz ne érje, se égi, se földi csapás ne érje! Így is történt.”

(Forrás: Lásd u.o.)